

ΜΙΑ
ΙΣΤΟΡΙΑ
ΓΙΑ ΤΗΝ
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Αφιέρωμα στο Πολυτεχνείο και στο συμβολισμό του

Από την **Αναστασία Κανελλοπούλου**

Για τους μαθητές του Δημοτικού σχολείου Σελλασίας

Εισαγωγικό σημείωμα από τον **Γιώργο Ανωμερίτη**

Εισαγωγικά

“Ψωμί, Παιδεία, Ελευθερία”. Αυτές ήταν οι τρεις λέξεις, ανάμεσα σε τόσα συνθήματα, που κυριάρχησαν στον ξεσηκωμό των νέων της πατρίδας, οι οποίοι όρθωσαν το μπόϊ τους απέναντι στους κατακτητές της χώρας μας. Απέναντι σ’ εκείνους τους επίορκους στρατοκράτες, οι οποίοι υπηρετώντας ξένα συμφέροντα, κατέλυσαν τη Δημοκρατία, βασάνισαν και σκοτώσαν ανθρώπους, επέβαλαν μία στρατιωτική δικτατορία. Απέναντι σ’ εκείνους που άπλωσαν το σκοτάδι και έδιωξαν το Φως, με το οποίο η ιστορία φωτίζει χιλιετίες τώρα την Ελλάδα των Αξιών, της Δημοκρατίας, της Ορθοδοξίας, της Αγάπης.

Οι νέοι της πατρίδας από την πρώτη στιγμή ξεκίνησαν, ο καθένας με το δικό του τρόπο, τον αγώνα κατά της στρατιωτικής δικτατορίας, κατά των ανθρώπων με τα στρατιωτικά ρούχα και τις μαύρες ψυχές. Όσο όμως περνούσε ο χρόνος, η βία δυνάμωνε, η καταπίεση αυξανόταν και οι νέοι άνθρωποι καταλάβαιναν, ότι δεν είναι δυνατό να αποδέχονται αδιαμαρτύρητα τον αυταρχισμό, τον τρόπο, την προσβολή της προσωπικότητας του κάθε ανθρώπου. Οι καταπιεστές, οι οποίοι με τη βία κατέλαβαν την εξουσία, καταλύοντας τη Δημοκρατία και τις Αξίες για τις οποίες επαίρεται ότι πρώτος δίδαξε στον κόσμο αυτός ο τόπος, έπρεπε να φύγουν. Σιγά – σιγά, ξεπερνώντας το φόβο που νιώθει κανείς απέναντι στη βία της εξουσίας, άρχισαν να συνεννοούνται και να προβάλλουν τις αντιθέσεις τους κατά των ανθρώπων του σκοτους. Οι αντιθέσεις αυτές πολύ σύντομα έγιναν αντιστάσεις. Σε κάθε γωνία της χώρας, όπου οι άνθρωποι με τα στρατιωτικά ρούχα καταπίεζαν τους ανθρώπους της δουλειάς, άρχισαν να ξεσηκώνονται. Να διαμαρτύρονται, να διαδηλώνουν, να γράφουν και να τυπώνουν συνθήματα, να μαζεύονται και να οργανώνονται στα σχολεία και τα Πανεπιστήμια. Κι όλες αυτές οι διαμαρτυρίες έγιναν χείμαρροι, έγιναν ποτάμια. Όλοι μαζί οι νέοι τότε μαζεύτηκαν στο Πολυτεχνείο της Αθήνας για να βροντοφωνάξουν σ’ όλους τους Έλληνες και τον πολιτισμένο κόσμο, ότι απαιτούν ελευθερία, δημοκρατία, ψωμί και ελεύθερη παιδεία.

Οι άνθρωποι όμως με τα μαύρα έκαναν αυτό που ήξεραν να κάνουν. Επιτέθηκαν με τανκς και όπλα στους άοπλους μαθητές και φοιτητές, σκοτώνοντας τα νιάτα της πατρίδας, τα παιδιά με τις ελεύθερες ιδέες και το χαμόγελο για ένα καλύτερο

αύριο. Με το αίμα τους, τις θυσίες τους, τις φυλακίσεις και τους αγώνες τους, στο τέλος το Φως νίκησε το σκοτάδι, η ελευθερία τον αυταρχισμό, η δημοκρατία τη στρατοκρατία, η Αγάπη το μίσος και διέλυσε τις μαύρες ψυχές των δικτατόρων.

Για να ζεις ελεύθερος θα πρέπει να αγωνίζεσαι. Για να ζεις ελεύθερος πρέπει να πιστεύεις στις πανανθρώπινες Αξίες και τα δικαιώματα του κάθε ανθρώπου, όπου κι αν ζει. Να πιστεύεις πως ότι μόρφωση κι αν έχει κάποιος, ότι επάγγελμα κι αν κάνει είναι ίσος μ’ εσένα. Να πιστεύεις στην ισότητα, την αλληλεγγύη, στο σεβασμό της προσωπικότητας του διπλανού σου, να βοηθάς τους αδικημένους. Να μη δέχεσαι οι ξένοι να καθορίζουν τον τόπο σου και το μέλλον σου. Να σέβεσαι το περιβάλλον μέσα στο οποίο ζεις και ν’ αγαπάς τον κόσμο τούτο. Κι όταν όλα αυτά στα οποία πιστεύεις απειληθούν να αντισταθείς. Όπως οι νέοι στο Πολυτεχνείο. Όλοι μαζί. Γιατί μόνο με την ενότητα το Φως δυναμώνει: κι όταν δυναμώνει, τυφλώνει τους υπανθρώπους, που έχουν μάθει να ζουν στο σκοτάδι. Και πάνω απ’ όλα, να διατηρούμε όλοι την ιστορική μας μνήμη. Να θυμόμαστε. Κι όταν θα έρχεται η μέρα που θα γιορτάζουμε το Φως, να μαζευόμαστε στα Σχολεία και να σκεφτόμαστε όλους εκείνους τους νέους, οι οποίοι αγωνίστηκαν για να μπορούμε και σήμερα να τραγουδάμε τη χαρά μας για τη λευτεριά. Και να υποσχόμαστε ότι δεν θα την χάσουμε ξανά. Δεν θα αφήσουμε κανένα να πάρει ξανά το Φως της πατρίδας και της ιστορίας της.

Με το βιβλίο της η Αναστασία Κανελλοπούλου έδωσε την ευκαιρία στα παιδιά να εκφραστούν και σ’ εμάς τους μεγάλους, να διαβάσουμε τις σκέψεις τους, για τη μεγάλη στιγμή της αντίστασης των νέων στο χωριό, την πόλη, το Πολυτεχνείο. Και για να θυμηθούμε και για να διδαχθούμε. Και προσέχοντας για το μέλλον τους υποσχεθούμε: Ποτέ πια Δικτατορία.

Γιώργος Ανωμερίτης
π. Πρόεδρος Συνδέσμου
Φυλακισθέντων και Εξορισθέντων Αντιστασιακών
1967-1974

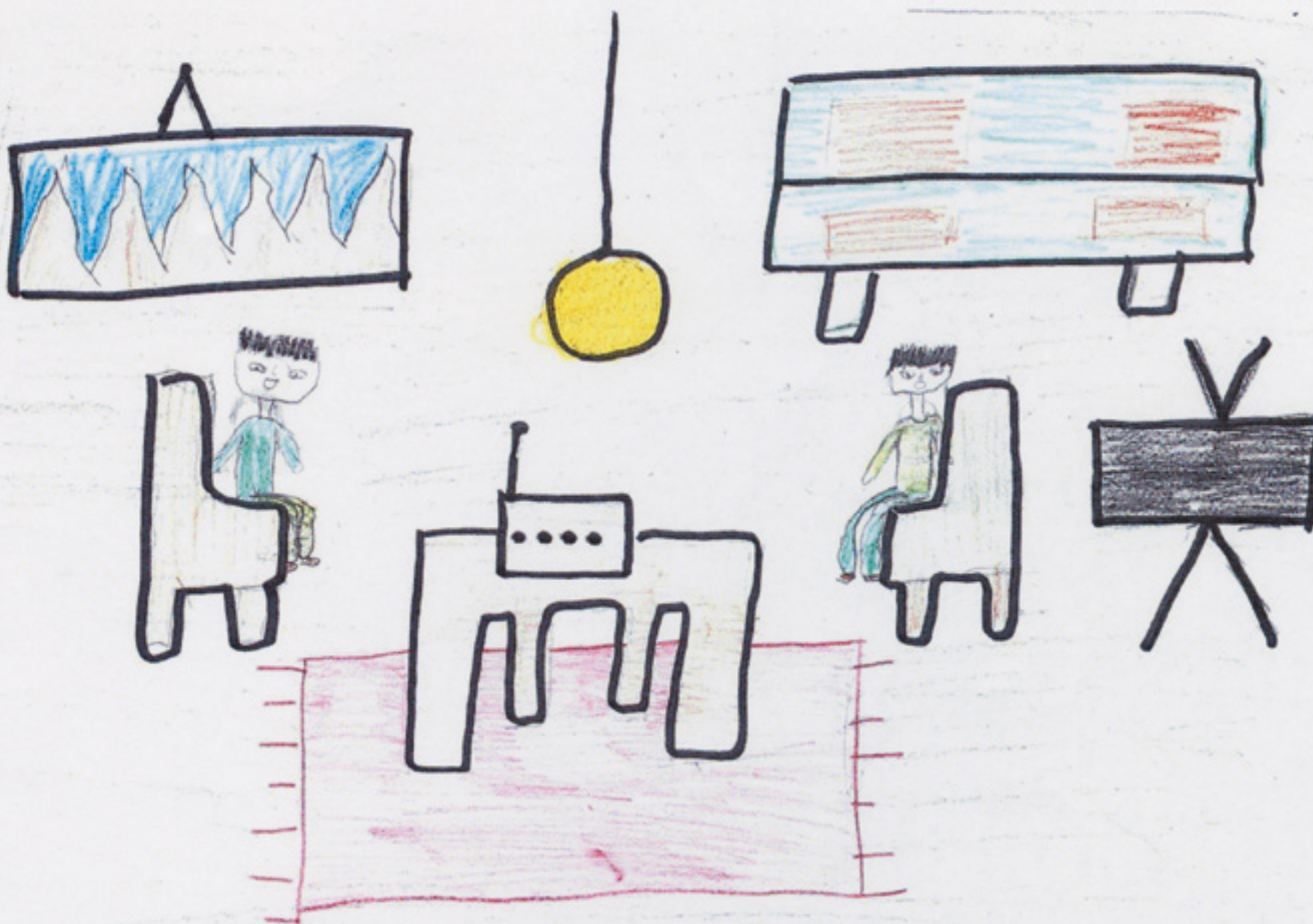
Σε ένα μικρό χωριό, οι κάτοικοι ζούσαν ήρεμοι και χαρούμενοι, εργάζονταν στα κτήματα και στις άλλες δουλειές τους και τα βράδια συναντιόντουσαν στα καφενεία του χωριού, έκαναν τα αστεία τους, έλεγαν τα νέα, έπαιζαν καρτιά και μονιασμένοι συνέχιζαν την ζωή τους με τις χαρές και τις στενοχώριες τους.

Μια όμορφη μέρα του Απριλίου και συγκεκριμένα στις 21 Απριλίου του 1967, εμφανίστηκε στο χωριό μια ομάδα από άντρες, που ήταν άγνωστοι στους χωρικούς, ντυμένοι με στρατιωτικές στολές, με όπλα στα χέρια, με θυμωμένο ύφος, γεμάτοι κακία και αυστηρότητα, που γέμισαν με φόβο τις καρδιές των φιλήσυχων χωρικών.

Κανείς δεν κατάλαβε αμέσως τι ήθελαν αυτοί οι άντρες με τα στρατιωτικά ρούχα που αμέσως φάνηκε ότι είχαν ξεχωρίσει από τα παιδιά που υπηρετούσαν την στρατιωτική τους θητεία και ότι κάτι άλλο ήθελαν πέρα από το να αντιμετωπίσουν τους εχθρούς της πατρίδας. Από την πρώτη στιγμή που μπήκαν στο χωριό κατέλαβαν το κτίριο του Δημαρχείου και με μια μεγάλη ντουντούκα γύριζαν σε ολόκληρο το χωριό και φώναζαν ότι όλοι οι κάτοικοι πρέπει να πάνε στα σπίτια τους και να μην κυκλοφορεί κανείς το βράδυ μετά τις 5 η ώρα!

Επίσης, έκλεισαν και τον δρόμο του χωριού και κανείς δεν μπορούσε να μπει ή να βγει χωρίς να τον ελέγξουν και να του δώσουν άδεια αυτοί οι άντρες με τις στρατιωτικές στολές. Οι χωρικοί ξαφνιάστηκαν και φοβήθηκαν πολύ με όλα αυτά. Κλείστηκαν στα σπίτια τους, αμπάρωσαν τις πόρτες, έκλεισαν τα παραθυρόφυλλα και προσπαθούσαν να μάθουν από το ραδιόφωνό τους καμιά είδηση για να καταλάβουν ποιοί ήταν αυτοί οι άντρες με τα στρατιωτικά ρούχα και τι ήθελαν.

Πράγματι, γρήγορα πληροφορήθηκαν από ξένους ραδιοφωνικούς σταθμούς ότι στην χώρα τους και σε όλα τα χωριά, παντού, είχαν πάει τέτοιες ομάδες από άντρες με στρατιωτικά ρούχα, που επέβαλαν ένα και μοναδικό νόμο που τον ονόμασαν στρατιωτικό νόμο εξ αιτίας των στολών που φορούσαν.

Αυτός ο νόμος ήταν φοβερός για τους ανθρώπους της χώρας και όλων των χωριών γιατί δεν άφηνε κανέναν να κάνει τις δουλειές του, όπως τις έκανε πριν, αφού τώρα έπρεπε για το παραμικρό να πάρει άδεια, και κυρίως τους έκοψε την ελάχιστη διασκέδαση του καφενείου, όπου έλεγαν τα αστεία τους και έπαιζαν το χαρτάκι τους για να περάσει ήσυχα το βραδάκι. Τώρα πια από τις 5 η ώρα το απόγευμα έπρεπε όλοι, παιδιά, νέοι, γυναίκες και άντρες να είναι κλεισμένοι στα σπίτια τους και να μην πηγαίνει ο ένας στο σπίτι του άλλου, ούτε να πηγαίνουν στο καφενείο, ούτε στο μπακάλικο, ούτε στο λιοτριβί. Πουθενά μετά τις 5 το απόγευμα.

Κανείς δεν είχε το δικαίωμα να συζητάει αυτά που συνέβαιναν στο χωριό και δεν επιτρεπόταν πια να μαζεύονται περισσότερα από δύο άτομα και να συζητάνε

Απαγορευόταν να ακούνε ραδιόφωνο και να βλέπουν τηλεόραση και έπρεπε πλέον να ακούνε μόνον όσα τους έλεγαν αυτοί οι άντρες με τα στρατιωτικά ρούχα.

Οι χωρικοί στην αρχή ξαφνιάστηκαν και φοβήθηκαν και μετά από λίγο καιρό άρχισαν να προβληματίζονται, να αναρωτιούνται που θα πάει αυτή η κατάσταση, να κοιτάζουν ο ένας τον άλλο με νόημα, σαν να έλεγαν «τι θα γίνει, θα συνεχίσουμε για πολύ έτσι;» Πέρασαν κάποια χρόνια με αυτή την κατάσταση, ώσπου κάποια μέρα, μια ομάδα από νέους που ήταν πιο τολμηροί και πιο ριψοκίνδυνοι, που δεν καταλάβαιναν καλά και δεν λογάριζαν το κίνδυνο, αποφάσισαν να μαζευτούν στο υπόγειο του Νικόλα και να γράψουν σε πολλά χαρτιά ότι δεν αντέχουν άλλο αυτή την κατάσταση, ότι καλούν τους συγχωριανούς τους να βγουν από τα σπίτια το βράδυ δείχνοντας έτσι ότι διαφωνούν με τους άντρες με τα στρατιωτικά ρούχα που τους

στερούσαν την ελευθερία τους, και γενικά να αντιδράσουν σε αυτή την συμφορά που τους βρήκε.

Την άλλη μέρα όλο το χωριό ήταν γεμάτο από καρτιά που έγραφαν ότι δεν ήθελαν άλλο τους άντρες με τα στρατιωτικά ρούχα στο χωριό τους, ότι ήθελαν να πηγαίνουν το βράδυ στο καφενείο, ότι ήθελαν να είναι ελεύθεροι να κυκλοφορούν και να λένε την γνώμη τους.

Όταν οι άντρες με τα στρατιωτικά ρούχα είδαν τα καρτιά, άρχισαν να φωνάζουν, να βρίζουν να χτυπάνε τις πόρτες και τα παράθυρα του Δημαρχείου και ξαφνικά ακούστηκαν και πυροβολισμοί μέσα στο χωριό.

Από μια από τις μεγάλες ντουντούκες που είχαν εγκαταστήσει στο Δημαρχείο ακούστηκε μια άγρια φωνή που έλεγε ότι αυτό που έγινε με τα καρτιά ήταν μεγάλο λάθος των χωρικών και ότι θα τιμωρηθούν άσχημα γι' αυτό. Καλούσαν δε όλους τους κατοίκους να μαζευτούν στην πλατεία του χωριού το μεσημέρι και να μην λείπει κανένας. Όλοι οι κάτοικοι φοβισμένοι μαζεύτηκαν στην πλατεία και περίμεναν να δουν ποια άλλη συμφορά θα του βρει. Ήταν όλοι φοβισμένοι και

κρατιόντουσαν σφιχτά από το χέρι. Όταν εμφανίστηκαν οι άντρες με τα στρατιωτικά ρούχα μπροστά τους ήταν πολύ αγριεμένοι. Ο πιο άγριος από αυτούς άρχισε να τους φωνάζει και να ζητάει να παραδοθούν αυτοί που έφτιαξαν και σκόρπισαν τα χαρτιά στο χωριό.

Κανένας δεν μιλούσε από τους χωρικούς. Κανένας δεν ανάσαινε. Τα μικρά παιδιά φοβήθηκαν τόσο που έβαλαν τα κλάματα. Οι φίλοι του Νικόλα κοιτάζονταν μεταξύ τους και δεν ήξεραν τι έπρεπε να κάνουν. Ξαφνικά οι άγριοι άντρες με τα στρατιωτικά ρούχα βούτηξαν δύο από τους νεότερους άντρες του χωριού, το Γιάννη και τον Δημήτρη, και άρχισαν να τους ξυλοκοπούν μπροστά σε όλους, να τους κλωτσάνε με τις βαριές αρβύλες τους, να τους σημαδεύουν με τα τουφέκια τους και να τους ζητάνε να μαρτυρήσουν ποιοι έγραψαν τα χαρτιά με τα οποία ζητούσαν να φύγουν οι άντρες με τα στρατιωτικά ρούχα από το χωριό.

Ο Νικόλας και οι φίλοι του τρόμαξαν μπροστά σε αυτή την βία και ξαφνικά ξεχώρισαν από το πλήθος και άρχισαν να φωνάζουν: «έξω οι κατακτητές από το χωριό μας», «έξω

οι άντρες με τα στρατιωτικά ρούχα από την ζωή μας», «αφήστε μας να πάμε στη δουλειά μας», «αφήστε μας να ζήσουμε ελεύθεροι», «θέλουμε να συνεχίσουμε τη ζωή μας, όπως πριν», «θέλουμε να πάμε στο σχολείο μας χωρίς να φοβόμαστε», «θέλουμε να μαζευόμαστε στο καφενείο μας τα βραδάκια» «θέλουμε να συζητάμε ελεύθερα και να λέμε τις απόψεις μας», «θέλουμε να βρισκόμαστε με τους φίλους μας»

Μπροστά στο ξέσπασμα του Νικόλα και των άλλων παιδιών του χωριού, στην αρχή οι άντρες με τα στρατιωτικά ρούχα έμειναν κατάπληκτοι γιατί δεν περίμεναν με τίποτα μια τέτοια επίθεση κατά πρόσωπο. Πίστευαν ότι όλοι στο χωριό ήταν τόσο φοβισμένοι, που κανείς δεν θα τολμούσε να μιλήσει και κανείς δεν θα τολμούσε να ξαναγράψει και να πετάξει χαρτάκια με συνθήματα για ελευθερία. Όμως γελάστηκαν γιατί τα νέα παιδιά του χωριού ήταν τόσο γενναία και πίστευαν τόσο πολύ στην ελευθερία τους και στα δικαιώματα που είχαν σαν κάτοικοι του χωριού, ώστε δεν άντεχαν άλλο αυτή την καταπίεση, δεν άντεχαν να τους κοιπάνε αυτοί οι φοβεροί άντρες με τα στρατιωτικά ρούχα με τόσο άγριο βλέμμα, δεν άντεχαν να ζουν μακριά από τους φίλους τους, να φοβούνται

να πάνε στη δουλειά τους, να φοβούνται να πουν την γνώμη τους και να υπερασπιστούν τις απόψεις τους.

Και τότε ο Νικόλας και τα άλλα παιδιά άρχισαν να τρέχουν γιατί κατάλαβαν ότι θα τους συλλάβουν και θα τους τιμωρήσουν οι άντρες με τα στρατιωτικά ρούχα και πρόλαβαν από τον κάτω δρόμο του χωριού να φτάσουν στο σχολείο και να κλειστούν μέσα, κλείνοντας πόρτες και παράθυρα, και προσπαθώντας να προφυλαχθούν από τους άντρες με τα στρατιωτικά ρούχα που τους πυροβολούσαν.

Οι άντρες με τα στρατιωτικά ρούχα έφτασαν στο σχολείο και άρχισαν να χτυπάνε άγρια τις πόρτες, να πυροβολούν και να προσπαθούν να ανοίξουν. Και τότε έγινε ένα θαύμα: εμφανίστηκαν από παντού οι χωρικοί με ξύλα, με φτυάρια και τσουγκριάνες, με πέτρες και ό,τι άλλο εύρισκαν μπροστά τους, και επιτέθηκαν στους άντρες με τα στρατιωτικά ρούχα που πολιορκούσαν το σχολείο. Όμως δεν ήταν εύκολη η κατάσταση, πολλοί από τους χωρικούς τραυματίστηκαν, ένας μάλιστα πυροβολήθηκε και σκοτώθηκε. Οι άντρες με τα στρατιωτικά ρούχα δεν έλεγαν να υποχωρήσουν και να

φύγουν από το χωριό. Είχαν όπλα και δακρυγόνα στα χέρια τους και προσπαθούσαν με λύσσα να διώξουν τους χωρικούς και να μπουν στο σχολείο.

Όσο οι άντρες του χωριού πολεμούσαν τους άντρες με τα στρατιωτικά ρούχα, οι γυναίκες πήγαν κρυφά πίσω από το σχολείο και πέταξαν μέσα στα παιδιά τρόφιμα, γάζες και φάρμακα για όσα από τα παιδιά είχαν χτυπηθεί από τους πυροβολισμούς.

Οι αγριάνθρωποι με τα στρατιωτικά ρούχα έστειλαν σήμα σε γειτονικά χωριά, όπου υπήρχαν και άλλοι άντρες με τα στρατιωτικά ρούχα και ζήτησαν να στείλουν βοήθεια. Η κατάσταση συνεχίστηκε όλο το βράδυ και την επόμενη μέρα. Τα νέα κυκλοφόρησαν πολύ γρήγορα σε όλα τα γύρω χωριά. Οι κάτοικοι των γύρω χωριών που αντιμετώπιζαν τα ίδια προβλήματα από άντρες με στρατιωτικά ρούχα, δεν έμειναν αδρανείς. Μπήκαν στα αμάξια τους και έτρεξαν στο σχολείο να βοηθήσουν τους κατοίκους και τα παιδιά του χωριού που αντιστέκονταν με γενναιότητα και πάθος.

Σιγά σιγά μαζεύτηκαν τόσοι πολλοί από τα γύρω χωριά που οι άντρες με τα στρατιωτικά ρούχα άρχισαν να υποχωρούν. Δεν μπορούσαν να αντιμετωπίσουν τον κόσμο που μαζευόταν έξω από το σχολείο για να βοηθήσει τα παιδιά που ήταν κλεισμένα μέσα.

Και ξαφνικά ο επικεφαλής των αντρών με τα στρατιωτικά ρούχα φώναξε με την ντουντούκα δυνατά: «υποχώρηση». «Να φύγουμε πριν μας ξυλοκοπήσουν για τα καλά»

Εύα Γαλανοπούλου
καταζίνα Κάρρα

Τρέχοντας οι άντρες με τα στρατιωτικά ρούχα έφυγαν από το χώρο του σχολείου και οι χωρικοί άρχισαν να τους κυνηγούν με ξύλα και πέτρες και να τους χτυπάνε στο δόξα πατρί. Οι άντρες με τα στρατιωτικά ρούχα φοβήθηκαν τόσο πολύ που έφυγαν τρέχοντας για το χάνι τόσο γρήγορα που δεν πήραν μαζί τους κανένα από τα πράγματά τους που είχαν στο Δημαρχείο. Όπου φύγει φύγει. Οι χωρικοί ανακουφισμένοι, έτρεξαν πίσω στο σχολείο να δουν αν ήταν καλά τα παιδιά που είχαν κλειστεί μέσα με τον Νικόλα επικεφαλής.

Δόξα τω θεώ! Όλα τα παιδιά ήταν καλά. Τρελοί από χαρά οι γονείς τους, τα αδέρφια τους, οι συγγενείς τους και οι συγχωριανοί τους τα αγκάλιαζαν και τα φιλούσαν και τα σήκωναν στους ώμους τους και τραγουδούσαν όλοι μαζί, χαρούμενοι, ενθουσιασμένοι και προπάντων περήφανοι για τα νέα παιδιά που με τόσο θάρρος, με τόση αυτοθυσία, με τόση αγάπη για την ελευθερία κατάφεραν να γλυτώσουν το χωριό τους από τους άντρες με τα στρατιωτικά ρούχα, από εκείνους που τάραξαν για μεγάλο διάστημα την ήρεμη ζωή τους.

Και τότε εμφανίστηκε ο Διαμαντής με το κλαρίνο και τους ξεσήκωσε σε ένα γλέντι τρικούβερτο και ήρθε και έφεραν όλοι ό,τι είχε ο καθένας στο σπίτι του και στήθηκε ένα πανηγύρι γιορτής για την απελευθέρωση του χωριού από τους άντρες με τα στρατιωτικά ρούχα, για την ελευθερία, για τα δικαιώματά τους να μιλούν, να ζουν και να συμπεριφέρονται ελεύθερα.

Ο Νικόλας ανέβηκε μέσα στον μεγάλο ενθουσιασμό στο τραπέζι και άρχισε να τους λέει με την δυνατή του φωνή: «αδέλφια μου, αγαπημένοι μου συγχωριανοί, ζήσαμε μεγάλη περιπέτεια και μπορέσαμε να καταλάβουμε την αξία της ελευθερίας μας. Ποτέ πια δεν θα επιτρέψουμε σε κανέναν να διαταράξει την όμορφη, ήρεμη, ελεύθερη ζωή μας. Ποτέ πια δεν θα αφήσουμε κανέναν να μας επιβάλει άλλο στρατιωτικό νόμο. Θα πρέπει όλοι να καταλάβουμε ότι μόνον η δημοκρατία που μας δίδαξαν οι αρχαίοι έλληνες και που μας προσφέρει την ελευθερία, την δικαιοσύνη, το δικαίωμα να λέμε την άποψή μας, το δικαίωμα να συγκεντρωνόμαστε και να παλεύουμε για τα δικαιώματά μας, μόνον η δημοκρατία θα χαρακτηρίζει την ζωή μας. Αν κάποιοι τολμήσουν να πειράξουν πάλι την ελευθερία μας,

θα βρεθούμε μπροστά τους και σαν άλλοι Σπαρτιάτες θα τους αντιμετωπίσουμε με θάρρος και αποφασιστικότητα. Ζήτω η ελευθερία! Ζήτω η Δημοκρατία»

Το χωριό ξαναγύρισε σιγά σιγά στους ήρεμους ρυθμούς της ζωής που είχε πριν από την μεγάλη αυτή περιπέτεια. Τα παιδιά συνέχισαν το σχολείο τους, μεγάλωσαν, σπούδασαν και έγιναν σπουδαίοι επιστήμονες και τεχνίτες και όλοι οι χωριανοί θυμούνται κάθε χρόνο αυτή τη μέρα του ξεσηκωμού τους και της κατάκτησης της χαμένης τους ελευθερίας. Ήταν 17 Νοέμβρη του 1973, όταν ξεσηκώθηκαν. Είχαν περάσει επτά ολόκληρα χρόνια με τους άντρες με τα στρατιωτικά ρούχα στο χωριό τους και στο κεφάλι τους.

Σήμερα, 44 χρόνια μετά από εκείνη τη μέρα του ξεσηκωμού, στις 17 Νοεμβρίου του 2017, μαζεύονται όλοι στο χωριό για να γιορτάσουν και να ξαναγιορτάσουν και να χορτάσουν ελευθερία, αγάπη, αλληλεγγύη, σύμπνοια και σεβασμό. Όλοι είναι υπερήφανοι για τον αγώνα που έδωσαν για την ελευθερία τους. Το μάθημα ήταν τόσο δυνατό που ξέρουν ότι όχι μόνον δεν θα ξεχάσουν εκείνα τα γεγονότα όσοι τα έζησαν, αλλά με κάθε τρόπο θα προσπαθούν πάντα να τα θυμίζουν και να διδάσκουν την ελευθερία και την δημοκρατία στα παιδιά και στα εγγόνια τους για να μην ξεχαστούν ποτέ αυτές οι μεγάλες αξίες και για να μην κινδυνεύσει το χωριό τους να ξαναζήσει τέτοιες άσχημες μέρες και καταστάσεις.

Ευχαριστήριο

Πέρα από τις θερμές ευχαριστίες μου στους μικρούς θαυματοποιούς, που με την ευαισθησία και την αντίληψή τους κατάφεραν να αποδώσουν τόσο όμορφα με τους χρωστίες τους τις εικόνες του παραμυθιού, θέλω να ευχαριστήσω ιδιαίτερα τους δασκάλους του Δημοτικού Σχολείου Σελλασίας Σπάρτης κ. Κατερίνα Πατρικάκου, κ. Αποστόλη Μπουρντούβαλη, κ. Νικολέττα Κατσιμάρδου και την νηπιαγωγό κ. Σοφία Μουχτερού, διότι αγκάλιασαν την προσπάθεια, στήριξαν τα παιδιά και εμένα, και διότι ακούραστα υπηρετούν έναν διαρκή αγώνα για να παραδώσουν αλώβητες τις αξίες των προηγούμενων στις νεώτερες γενιές!!

Βιογραφικό

Η Αναστασία (Τασία) Κανελλοπούλου γεννήθηκε και μεγάλωσε στην Σπάρτη με καταγωγή από το ιστορικό χωριό της Σελλασίας. Σπούδασε Κλασική φιλολογία, Πολιτικές Επιστήμες και Δημόσια Διοίκηση στο Πανεπιστήμιο Αθηνών και οι μεταπτυχιακές της σπουδές είναι στο Public Management.

Εργάστηκε ως εκπαιδευτικός και σήμερα ασχολείται με την βιομηχανία τροφίμων.

Ανήκει στην γενιά του Πολυτεχνείου. Είναι από τις πρώτες γυναίκες νομάρχες και περιφερειάρχες: στα 29 της χρόνια λειτούργησε ως Νομάρχης Ευρυτανίας, στην συνέχεια ως Νομάρχης Αχαΐας και ως Περιφερειάρχης Ιονίων Νήσων.

Τα κύρια ενδιαφέροντά της στρέφονται γύρω από την εκπαίδευση, την επιχειρηματικότητα, την τοπική ανάπτυξη και την αυτοδιοίκηση, τομείς με τους οποίους ασχολείται σήμερα ενεργά.

Επιμέλεια - Εισαγωγή: ΓΙΩΡΓΟΣ ΑΝΩΜΕΡΙΤΗΣ
Κείμενα: ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

Εικονογράφηση
BORDIYAN ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ
BORDIYAN ΧΡΙΣΤΙΝΑ
ΒΟΥΖΙΩΤΗ ΓΡΗΓΟΡΙΑ
ΓΑΛΛΑΝΟΠΟΥΛΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ
ΓΑΛΛΑΝΟΠΟΥΛΟΥ ΝΑΣΙΑ
ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΡΙΑΜΟΣ
ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ
ΔΑΜΙΑΝΑΚΟΥ ΜΑΡΙΑ
DUDIJA ΕΝΡΙΚΑ
DUDIJA ΡΙΓΚΕΛΑ
ΚΑΡΡΑ ΣΤΑΜΑΤΙΚΗ
ΜΑΝΤΖΟΥΡΑΝΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
MURATI ΕΛΣΑ
ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ
ΠΑΙΝΕΣΗ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ
ΠΑΠΑΣΤΑΘΗ ΖΩΗ
ΠΑΠΑΣΤΑΘΗ ΝΙΚΟΛΕΤΤΑ
RADULESCU ΛΟΥΚΑΣ
RADULESCU ΝΤΕΝΙΣΑ
ΤΣΑΓΚΑΡΟΥΛΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ
ΨΥΧΟΓΙΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
ΨΥΧΟΓΙΟΥ ΚΑΤΕΡΙΝΑ

Σχεδιασμός, σελιδοποίηση: ΒΑΝΑ ΡΟΥΣΙΩΤΗ
Επεξεργασία εικόνας: ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΠΟΤΑΜΙΤΗΣ

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ
Αφιέρωμα στο Πολυτεχνείο και στον συμβολισμό του

Εκδοτική παραγωγή:
Εκδόσεις μικρή ΜΙΛΗΤΟΣ
Τηλ.: 210 3211174, 210 3211170
e-mail: info@militos.gr, www.militos.gr

Αθήνα 2018

ISBN: 978-960-464-866-5